

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)

z dnia 31 stycznia 2006 r.*

W sprawie T-48/03

Schneider Electric SA, z siedzibą w Rueil-Malmaison (Francja), początkowo reprezentowana przez adwokatów A. Wincklera, M. Pittiego i E. de La Serre'a, a następnie przez M. Pittiego i A. Wincklera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez P. Olivera i F. Lelièvre'a, a następnie przez P. Olivera i O. Beynet, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2002 r. o wszczęciu etapu szczegółowego badania

* Język postępowania: francuski.

koncentracji przedsiębiorstw Schneider i Legrand (sprawa COMP/M.2283 — Schneider/Legrand II), a po drugie, decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2002 r. o zamknięciu postępowania kontrolnego w sprawie tej koncentracji,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- ¹ Zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw [Dz.U. L 395, str. 1; sprostowania w Dz.U. 1990, L 257, str. 13, zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1310/97 z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 180, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 4064/89”] Schneider Electric SA (zwana dalej „Schneider” lub „skarżącą”) oraz Legrand SA, dwa przedsiębiorstwa z siedzibą we Francji prowadzące działalność w sektorze produktów w dziedzinie rozdziału energii elektrycznej, zgłosiły Komisji w dniu 16 lutego 2001 r. opracowany przez Schneider projekt dotyczący ogłoszenia publicznej oferty wymiany akcji obejmującej wszystkie akcje Legrand (zwanej dalej „operacją”).

- 2 Punkt 1.7 pisma z dnia 12 stycznia 2001 r., które przewodniczący rad administracyjnych obu spółek wymienili między sobą, brzmi następująco:

„[...]

[Schneider] i Legrand dołożą wszelkich starań, aby uzyskać zezwolenie Komisji Europejskiej tak szybko, jak to możliwe, a ponadto będą przestrzegać w ramach postępowania w sprawie badania zbliżenia [Schneider] i Legrand [prowadzonego] przez Komisję Europejską następujących zasad:

[...]

- iv) przewodniczący rady administracyjnej Legrand będzie osobiście włączony w przygotowywanie wszelkich rozwiązań przedkładanych Komisji Europejskiej, w szczególności, w przypadku gdy zezwolenie Komisji na przeprowadzenie operacji zakładałoby wydzielenie aktywów,

- v) wszelkie zobowiązanie dotyczące Legrand, jakie by ono nie było, a w szczególności wszelkie zobowiązanie do wydzielenia jednego lub wielu aktywów (w tym również udziałów) znajdujących się w posiadaniu Legrand lub którejkolwiek ze spółek zależnych od niej nie będzie mogło być zaproponowane ani zatwierdzone przez którąkolwiek ze spółek bez uprzedniej zgody przewodniczących rady administracyjnej Schneider i Legrand w duchu poszukiwania rozwiązania w zakresie wydzielenia aktywów, które byłoby zrównoważone dla obu grup.

[...]”.

- 3 W dniu 30 marca 2001 r. Komisja rozpoczęła — na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89 — etap szczegółowego badania operacji.
- 4 W związku z tym, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89 pozwala na złożenie publicznych ofert wymiany akcji, które zostały zgłoszone Komisji, pod warunkiem że nie są wykonywane prawa głosu wynikające z nabytych akcji, Schneider złożyła publiczną ofertę wymiany akcji w dniu 21 czerwca 2001 r. i sfinalizowała ją w dniu 15 lipca tego samego roku.
- 5 W dniu 6 sierpnia 2001 r. komisja nadzoru nad operacjami giełdowymi opublikowała ostateczny wynik publicznej oferty wymiany akcji złożonej przez Schneider w odniesieniu do akcji Legrand. Schneider uzyskała tym samym 98,7% akcji Legrand bez możliwości wykonywania wynikających z nich praw głosu.
- 6 Po dwukrotnym odrzuceniu środków zaradczych, które Schneider przedstawiła w celu doprowadzenia operacji do zgodności ze wspólnym rynkiem, Komisja — decyzją z dnia 10 października 2001 r. wydaną na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89 (zwaną dalej „decyzją o niezgodności”) — uznała operację za niezgodną ze wspólnym rynkiem.
- 7 W związku z wnioskiem złożonym w dniu 22 listopada 2001 r. przez Schneider Komisja wydała w dniu 4 grudnia 2001 r. decyzję zezwalającą Schneider na podstawie art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 4064/89 na wykonywanie praw głosu związanych z jej udziałem w Legrand za pośrednictwem pełnomocnika powołanego przez Schneider i na warunkach określonych w umowie pełnomocnictwa zatwierdzonej przez Komisję.
- 8 W dniu 10 grudnia 2001 r. Schneider i Salustro Reydel Management — pełnomocnik — zawarły umowę pełnomocnictwa.

- 9 W dniu 13 grudnia 2001 r. Schneider wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności decyzji o niezgodności (sprawa T-310/01).
- 10 W związku z tym, że decyzja o niezgodności została wydana po połączeniu się dwóch przedsiębiorstw, Komisja wydała w dniu 30 stycznia 2002 r. na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 4064/89 decyzję nakazującą Schneider zbyć Legrand w terminie dziewięć miesięcy, upływającym w dniu 5 listopada 2002 r., przy czym Schneider nie mogła zbyć niektórych części działalności prowadzonej przez Legrand (zwaną dalej „decyzją o zbyciu”).
- 11 W dniu 18 marca 2002 r. Schneider wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji o zbyciu (sprawa T-77/02) i złożyła wniosek o zawieszenie wykonania tego aktu (sprawa T-77/02 R).
- 12 Po przeprowadzeniu, w dniu 23 kwietnia 2002 r., rozprawy dotyczącej wydania środka tymczasowego Komisja zgodziła się, na wniosek Schneider, na przedłużenie do dnia 5 lutego 2003 r. terminu wyznaczonego na rozdzielanie obu przedsiębiorstw.
- 13 W związku z tym Schneider wycofała swój wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o zbyciu.
- 14 Uznawszy, że nie można było utrzymywać stanu niepewności co do losu Legrand dłużej niż do dnia 10 grudnia 2002 r., Schneider opracowała plan sprzedaży, który miałby zostać wdrożony w przypadku oddalenia jej skarg.

- 15 W dniu 26 lipca 2002 r. Schneider zawarła z konsorcjum utworzonym przez spółki Wendel Investissements i Kohlberg Kravis Roberts & Co. (zwanym dalej „konsorcjum Wendel/KKR”) umowę sprzedaży Legrand (zwaną dalej „umową sprzedaży”). Umowa ta, która miała być wykonana najpóźniej w dniu 10 grudnia 2002 r., zawierała klauzulę pozwalającą Schneider na wypowiedzenie umowy sprzedaży do dnia 5 grudnia 2002 r. w zamian za wypłatę odszkodowania za zerwanie umowy, które mogło wynieść 180 milionów EUR w przypadku, gdyby Sąd stwierdził nieważność decyzji o niezgodności.
- 16 W dniu 12 września 2002 r. Schneider zgłosiła Komisji projekt sprzedaży.
- 17 W dniu 14 października 2002 r. Komisja uznała, że proponowana sprzedaż jest zgodna ze wspólnym rynkiem.
- 18 Wyrokiem z dnia 22 października 2002 r. w sprawie T-310/01 Schneider Electric przeciwko Komisji, Rec. str. II-4071 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Schneider I”) Sąd stwierdził nieważność decyzji o niezgodności.
- 19 W pkt 464 i 465 wyroku w sprawie Schneider I Sąd stwierdził:

„464 Na podstawie art. 233 WE Komisja jest zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie niniejszego wyroku stwierdzającego nieważność.

465 Wspomniane środki zapewniające wykonanie wyroku powinny uwzględniać uzasadnienie, które jest niezbędnym wsparciem sentencji wyroku (wyrok Trybunału

z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawach połączonych 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86 Asteris i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 2181, pkt 27). W przypadku gdyby badanie zgodności [operacji] zostało podjęte na nowo, istotne elementy uzasadnienia niniejszego wyroku implikują w szczególności, że Schneider musi mieć możliwość podjęcia skutecznej obrony i, w razie potrzeby, zaproponowania środków zaradczych w odniesieniu do krajowych sektorów rynku, a mianowicie francuskich sektorów rynku, w przypadku których analiza ekonomiczna zawarta w [decyzji o niezgodności] nie została podważona w niniejszym wyroku, stosownie do zastrzeżeń wysuniętych i przedstawionych wcześniej przez Komisję”.

- 20 W konsekwencji wyrokiem z dnia 22 października 2002 r. w sprawie T-77/02 Schneider Electric przeciwko Komisji, Rec. str. II-4201 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Schneider II”) Sąd stwierdził nieważność decyzji o zbyciu, ponieważ służyła ona zastosowaniu decyzji o niezgodności, której nieważność również została stwierdzona.
- 21 Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* zawiadomienie dotyczące ponownego podjęcia postępowania kontrolnego w sprawie operacji (Dz.U. 2002, C 279, str. 22). W zawiadomieniu tym wskazano, że na podstawie art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 4064/89 termin badania rozpocznie bieg w dniu 23 października 2002 r., tj. w dzień po ogłoszeniu wyroku stwierdzającego nieważność decyzji o niezgodności wydanego w sprawie T-310/01. Komisja wskazała również, że po wstępnym zbadaniu i bez uszczerbku dla ostatecznej decyzji Komisji w tym względzie operacja mogła być objęta zakresem zastosowania rozporządzenia nr 4064/89, a także wezwała zainteresowane osoby trzecie do przekazania jej ich ewentualnych uwag w przedmiocie operacji.
- 22 Pismem z dnia 13 listopada 2002 r. Komisja poinformowała Schneider, iż operacja mogła naruszyć konkurencję we francuskich sektorach rynku ze względu na: nakładanie się znacznych udziałów Schneider i Legrand w rynku, zniknięcie rywalizacji między nimi, znaczenie marek znajdujących się w posiadaniu zainteresowanych przedsiębiorstw, siłę oddziaływania podmiotu utworzonego przez Schneider i Legrand na hurtowników oraz brak konkurenta, który mógłby zastąpić Legrand, jeśli chodzi o presję konkurencyjną, jaką wywierała ona przed przeprowadzeniem operacji.

- 23 W dniu 14 listopada 2002 r. Schneider przedłożyła Komisji propozycję środków zaradczych zmierzających do zlikwidowania nakładania się działalności prowadzonej przez Schneider i Legrand we francuskich sektorach rynku.
- 24 Komisja rozpoczęła badanie rynku obejmujące konkurentów i klientów Schneider, mające na celu przetestowanie znaczenia zaproponowanych środków zaradczych. Termin udzielenia odpowiedzi na pytania przesłane w ramach tego sondażu został wyznaczony na dzień 22 listopada 2002 r.
- 25 Pismem z dnia 25 listopada 2002 r. Schneider zwróciła uwagę Komisji na fakt, iż ze względu na niezbadanie skutków operacji w odniesieniu do każdego poszczególnego rynku zarzuty przedstawione przez Komisję w jej piśmie z dnia 13 listopada 2002 r. miały nieprecyzyjny charakter i zakres i nie wskazywały w jakikolwiek sposób na istnienie skutków antykonkurencyjnych na rynkach oddziaływania. Ponadto ogólne rozważania przedstawione przez Komisję pozostawały w sprzeczności z rzeczywistością. Schneider wniosła więc o oddalenie zastrzeżeń wysuniętych przez Komisję.
- 26 W dniu 27 listopada, a następnie w dniu 29 listopada 2002 r. Schneider uzupełniła swoje środki zaradcze nowymi propozycjami.
- 27 W wyroku z dnia 29 listopada 2002 r. cour d'appel de Versailles — orzekając w przedmiocie środka tymczasowego w wyniku apelacji od orzeczenia wydanego przez sędziego tribunal de commerce de Nanterre, orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych — stwierdził, że propozycje sprzedaży przedstawione przez Schneider nie zostały przedłożone przewodniczącemu rady administracyjnej Legrand celem uzyskania jego uprzedniej zgody, co stanowiło naruszenie postanowień pkt 1.7 pisma z dnia 12 stycznia 2001 r. przywołanego w pkt 2 powyżej. Cour d'appel nakazał więc Schneider wycofać propozycje sprzedaży, które nie zostały zatwierdzone przez przewodniczącego rady administracyjnej Legrand.

- 28 Pismem z dnia 29 listopada 2002 r. Komisja poinformowała Schneider, iż zaproponowane środki zaradcze nie były wystarczające, by wyeliminować wszystkie problemy naruszenia konkurencji związane z operacją ze względu na nieustające wątpliwości co do rentowności i autonomii zbywanych części działalności, jak również ze względu na fakt, iż środki zaradcze nie były w stanie stworzyć siły konkurencyjnej, która mogłaby stanowić przeciwwagę dla pozycji zajmowanej przez podmiot utworzony przez Schneider i Legrand.
- 29 Pismem z dnia 2 grudnia 2002 r. Schneider zarzuciła Komisji, iż ta podała w wątpliwość skuteczność i zdolność zaproponowanych środków zaradczych do zachowania stanu konkurencji na francuskich rynkach oddziaływania. Zdaniem Schneider, na tym bardzo zaawansowanym etapie postępowania kontynuowanie dyskusji nie było już realne ze względu na stanowisko Komisji. W konsekwencji, w celu zakończenia stanu niepewności, w jakim Schneider i Legrand znajdowały się — w ich opinii — od ponad roku, Schneider oświadczyła Komisji, że zdecydowała się sprzedać Legrand konsorcjum Wendel/KKR.
- 30 W dniu 3 grudnia 2002 r. Schneider wysłała do Komisji faks, w którym potwierdziła, że postanowiła sprzedać Legrand konsorcjum Wendel/KKR. Schneider podkreśliła przy tej okazji, że zgodnie z postanowieniami umowy sprzedaży z dnia 26 lipca 2002 r. przeprowadzenie tej sprzedaży nie wymagało już żadnej inicjatywy z jej strony i że powinno ono nastąpić w dniu 10 grudnia 2002 r.
- 31 Pismem z dnia 4 grudnia 2002 r. Komisja potwierdziła Schneider, iż zaproponowane przez nią środki zaradcze nie pozwalały na tamtym etapie postępowania na usunięcie poważnych wątpliwości co do zgodności operacji ze wspólnym rynkiem ze względu na skutki tej operacji w wielu francuskich sektorach rynku. Komisja oświadczyła więc, iż wszczyna etap szczegółowego badania operacji na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89.

- 32 W dniu 10 grudnia 2002 r. Schneider sprzedała swoje udziały w Legrand konsorcjum Wendel/KKR.
- 33 Uznawszy, że Schneider nie kontrolowała już Legrand, w związku z czym postępowanie kontrolne dotyczące operacji stało się bezprzedmiotowe, Komisja poinformowała Schneider o zamknięciu tego postępowania w piśmie z dnia 13 grudnia 2002 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lutego 2003 r. Schneider wniosła niniejszą skargę.
- 35 W dniu 16 kwietnia 2003 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności skargi na podstawie art. 114 regulaminu Sądu.
- 36 Schneider przedstawiła swoje uwagi w przedmiocie tego zarzutu w dniu 18 czerwca 2003 r.
- 37 Pismem złożonym w dniu 10 października 2003 r. i zarejestrowanym pod numerem T-351/03 Schneider wniosła ponadto skargę o naprawienie szkody, którą jej zdaniem poniosła w związku z naruszeniem prawa, formalnie stwierdzonym przez Sąd w wyroku w sprawie Schneider I, którego skutki zostały wzmocnione przez uchybienia w postępowaniu administracyjnym podjętym na nowo przez Komisję po wydaniu wyroków w sprawach Schneider I i Schneider II.

38 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji z dnia 4 grudnia 2002 r. w sprawie wszczęcia szczegółowego badania przewidzianego w art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89, a także decyzji zawartej w piśmie Komisji z dnia 13 grudnia 2002 r. informującym Schneider o zamknięciu postępowania kontrolnego w przedmiocie operacji;
- obciążenie Komisji kosztami.

39 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Co do prawa

40 Na mocy art. 114 regulaminu, jeśli strona o to wnosi, tak jak w niniejszej sprawie, Sąd orzeka o niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 regulaminu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszym przypadku Sąd uważa, że ma wystarczającą wiedzę na podstawie akt sprawy i wyjaśnień udzielonych przez strony

w toku postępowania pisemnego. Dysponując wszystkimi elementami niezbędnymi do wydania orzeczenia, Sąd postanawia w związku z tym, że nie zachodzi potrzeba wysłuchania ustnych wyjaśnień stron.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim ma ona na celu jednocześnie stwierdzenie nieważności dwóch zaskarżonych aktów

- 41 Tytułem wstępu Sąd zauważa, że tak jak w niniejszym przypadku skarżąca może co do zasady zaskarżyć dwa akty w jednej i tej samej skardze (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 20 marca 1959 r. w sprawie 18/57 Nold przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. str. 89).
- 42 Z powyższego wynika, że niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim ma ona na celu jednocześnie stwierdzenie nieważności dwóch wydanych aktów.

W przedmiocie zasadności zarzutu niedopuszczalności

- 43 Na poparcie zarzutu niedopuszczalności Komisja podnosi po pierwsze, że oba zaskarżone akty nie mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, a po drugie, że skarżąca nie posiada żadnego interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności.
- 44 Tytułem wstępu należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem na podstawie art. 230 akapit czwarty WE osoby fizyczne lub prawne mogą zaskarżyć jedynie akty wywołujące wiążące skutki prawne mogące naruszyć ich interesy poprzez istotną zmianę ich sytuacji prawnej (zob. postanowienie Sądu

z dnia 30 kwietnia 2003 r. w sprawie T-167/01 Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke przeciwko Komisji, Rec. str. II-1873, pkt 46, i przywołane tam orzecznictwo).

- 45 W odniesieniu do aktów prawnych, których opracowanie odbywa się w kilku fazach w ramach procedury wewnętrznej, jedynie środki, które w definitywny sposób określają stanowisko instytucji w momencie zakończenia owej procedury, stanowią co do zasady akty zaskarżalne, co wyklucza środki przejściowe, których celem jest przygotowanie ostatecznej decyzji i których niezgodność z prawem mogłaby być skutecznie podniesiona w ramach skargi wniesionej przeciwko tej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 10–12, i wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 1995 r. w sprawie T-186/94 Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. II-1753, pkt 39).
- 46 Co więcej, osoba fizyczna lub prawna posiada interes prawny we wniesieniu skargi na akt jedynie wtedy, gdy stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie mieć konsekwencje prawne (zob. wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. str. 1965, pkt 21).
- 47 Należy więc zbadać, czy oba zaskarżone akty naruszają interesy skarżącej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną, i czy stanowią jako takie akty dla niej niekorzystne.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim jest ona wniesiona na decyzję z dnia 4 grudnia 2002 r. o wszczęciu etapu szczegółowego badania operacji

— Argumenty stron

- 48 Komisja utrzymuje, że — podobnie jak ma to miejsce w przypadku stanowiska wstępnego przyjętego przez Komisję na podstawie rozporządzenia Rady nr 17 z dnia

6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu WE (Dz.U. 13, str. 204) (wyrok Sądu z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie T-95/99 Satellimages TV5 przeciwko Komisji, Rec. str. II-1425) — zaskarżony akt ma wyłącznie charakter tymczasowy w zakresie, w jakim potwierdza wątpliwości co do zgodności operacji ze wspólnym rynkiem i otwiera w konsekwencji etap szczegółowego badania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89.

- 49 Według Komisji zaskarżony akt różni się w ten sposób od niektórych ostatecznych aktów wiążących, na mocy których Komisja decyduje o możliwości zastosowania rozporządzenia nr 4064/89 (wyrok Sądu z dnia 24 marca 1994 r. w sprawie T-3/93 Air France przeciwko Komisji, Rec. str. II-121), wspólnotowych reguł konkurencji (wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 1978 r. w sprawie 77/77 BP przeciwko Komisji, Rec. str. 1513, i wyrok Sądu z dnia 22 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-125/97 i T-127/97 Coca-Cola przeciwko Komisji, Rec. str. II-1733) lub wspólnotowych przepisów dotyczących pomocy państwa (wyroki Trybunału: z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie C-312/90 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str. I-4117, i z dnia 9 października 2001 r. w sprawie C-400/99 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-7303).
- 50 W opinii Komisji przedłużenie okresu zawieszenia operacji i spoczywającego na przedsiębiorstwach obowiązku współpracy z Komisją, który nieuchronnie wynika z faktu wszczęcia etapu szczegółowego badania, jest jedynie konsekwencją analogiczną do skutków, które charakteryzują akt postępowania o charakterze proceduralnym, i nie ma wpływu, poza sytuacją skarżącą w ramach postępowania, na jej sytuację prawną (ww. wyrok w sprawie IBM przeciwko Komisji, pkt 17).
- 51 Komisja jest zdania, że Schneider nie ma racji, utrzymując, że wskutek wprowadzenia ograniczeń przez umowę sprzedaży Legrand z dnia 26 lipca 2002 r. zaskarżony akt przekształcił się w decyzję zakazującą operacji. Po pierwsze, charakter aktu określa jego podstawa prawna, a nie konkretne okoliczności każdego przypadku. Po drugie, Schneider zawarła sporną umowę, dysponując pełną swobodą w tym zakresie, ponieważ termin, przed upływem którego Schneider miała wykonać decyzję o zbyciu, upływał w dniu 5 lutego 2003 r.

- 52 Komisja stoi na stanowisku, że wprawdzie poinformowała Schneider, iż ta nie była zwolniona z obowiązku kontynuowania przygotowań do sprzedaży Legrand pomimo wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji zakazującej (sprawa T-310/01) i decyzji o zbyciu (sprawa T-77/02), niemniej jednak Schneider nie była zobowiązana do zawarcia umowy sprzedaży przed ogłoszeniem wyroków w sprawach, o których mowa, co miało nastąpić we wrześniu lub październiku 2002 r. Co więcej, Schneider mogła równie dobrze uzależnić sprzedaż Legrand od warunku zawieszającego, tj. od wydania przez Komisję ostatecznej decyzji stwierdzającej zgodność operacji ze wspólnym rynkiem.
- 53 Wreszcie Komisja zastanawia się, w jaki sposób skarżąca może nadal mieć interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu, skoro jeszcze przed jego wydaniem sama zainteresowana zrezygnowała nieodwołalnie z operacji, sprzedając ostatecznie Legrand bez zachowania nad nią kontroli.
- 54 Schneider stwierdza, że niezależnie od tego, czy zaskarżony akt zostanie zakwalifikowany jako akt o charakterze proceduralnym czy też jako decyzja, skutkuje on nie tylko otwarciem etapu szczegółowego badania zgodności operacji ze wspólnym rynkiem, ale również uznaniem w sposób ostateczny możliwości zastosowania rozporządzenia nr 4064/89 do operacji, zakazem jakiegokolwiek milczącej zgody na tę operację, zawieszeniem realizacji operacji przynajmniej na dodatkowy okres czterech miesięcy, nałożeniem na strony dokonujące zgłoszenia obowiązku współpracy z Komisją w trakcie szczegółowego badania i wreszcie zawiera wiążące i błędne środki służące wykonaniu wyroków w sprawach Schneider I i Schneider II.
- 55 Schneider uważa, że w szczególności po okresie niepewności trwającym ponad półtora roku i pomimo licznych propozycji co do środków zaradczych zaskarżony akt pozbawił ją szans na objęcie kontroli nad Legrand w rozsądnym terminie. Utrzymanie skutku zawieszającego w stosunku do operacji miało szkodliwe następstwa, jak choćby pozostawienie na czele Legrand dyrekcji generalnej, której osobiste interesy pozostawały w bezpośrednim konflikcie z interesami jej akcjonariuszy.

- 56 Schneider podnosi, że umowa sprzedaży zobowiązywała ją do wykonania prawa do wypowiedzenia umowy najpóźniej w dniu 5 grudnia 2002 r., a więc w praktyce w ostatnim dniu terminu, w którym Komisja mogła wydać decyzję na podstawie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89. Znając w trakcie badania umowy sprzedaży ten ostateczny termin oraz znaczną wysokość odszkodowania, Komisja nie mogła nie wiedzieć, że zaskarżony akt wydany w dniu 4 grudnia 2002 r. skutkował ostatecznym zakazem przeprowadzenia operacji.
- 57 Schneider twierdzi, że skutki zaskarżonego aktu są więc porównywalne ze skutkami decyzji, które w dziedzinie pomocy państwa prowadzą do zawieszenia wypłaty pomocy finansowej i zakazu wypłaty przez państwo planowanych środków pomocowych, zanim postępowanie zakończy się wydaniem ostatecznej decyzji.
- 58 Wreszcie Schneider uważa, że pomimo rezygnacji z operacji, do czego zmusiła ją Komisja, jej interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności spornego aktu pozostaje nienaruszony. Schneider zrezygnowała z możliwości skorzystania z klauzuli pozwalającej na wypowiedzenie umowy sprzedaży tylko dlatego, że wiedziała już, że Komisja wyda decyzję zawierającą faktyczny, a nie prawny, zakaz operacji.

— Ocena Sądu

- 59 Zgodnie z art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 4064/89, w przypadku gdy Trybunał Sprawiedliwości wydaje wyrok, w którym stwierdza w całości lub w części nieważność decyzji Komisji wydanej na podstawie tego rozporządzenia, bieg terminów ustanowionych w tym rozporządzeniu rozpoczyna się ponownie z dniem ogłoszenia wyroku.

- 60 W myśl art. 10 ust. 6, w przypadku gdy Komisja nie wydała decyzji na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) lub c) lub na mocy art. 8 ust. 2 lub 3 przed upływem terminów ustanowionych odpowiednio w art. 10 ust. 1 i 3, uważa się koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem, bez uszczerbku dla art. 9.
- 61 Wynika z tego, że od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego nieważność decyzji o niezgodności, która była przedmiotem skargi w sprawie T-310/01, tj. od dnia 22 października 2002 r., przewidziane w rozporządzeniu terminy dotyczące kontroli koncentracji zaczęły biec na nowo w odniesieniu do operacji.
- 62 W konsekwencji, licząc od dnia 22 października 2002 r., Komisja miała miesiąc lub sześć tygodni na wszczęcie postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89 albo cztery miesiące na wydanie decyzji na podstawie art. 8 ust. 3 przed wystąpieniem milczącej decyzji o zgodności operacji na korzyść przedsiębiorstw dokonujących zgłoszenia.
- 63 Wydając w dniu 4 grudnia 2002 r. na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89 decyzję o wszczęciu etapu szczegółowego badania operacji, Komisja wyszła z założenia, że po ogłoszeniu wyroku stwierdzającego nieważność należało ponownie podjąć postępowanie od momentu wstępnego badania zgłoszenia.
- 64 W okolicznościach rozpatrywanego przypadku taki wybór mógł mieć wpływ na sytuację przedsiębiorstw dokonujących zgłoszenia jako nieunikniona konsekwencja wykonania rozporządzenia Rady nr 4064/89.

- 65 Przed wszystkim gdyby Komisja wybrała drugą ewentualność, o której mowa w pkt 62 powyżej, i uznała, że stwierdzenie nieważności decyzji o niezgodności doprowadziło do ponownego podjęcia postępowania w ramach badania szczegółowego, bez konieczności wydania w tym względzie nowej decyzji o wszczęciu postępowania, Komisja dysponowałaby przed wydaniem swej decyzji przewidzianym w rozporządzeniu terminem czterech miesięcy na przeprowadzenie tego badania przy uwzględnieniu ewentualnych zawiesznień postępowania.
- 66 Tymczasem ostateczny termin, przed którego upływem umowa dotycząca sprzedaży Legrand konsorcjum Wendel/KKR miała zostać wykonana, wyznaczono w umowie na dzień 10 grudnia 2002 r., a więc znacznie wcześniej od dnia upływu czteromiesięcznego terminu liczonego od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego nieważność.
- 67 W związku z tym, jeżeli przyjmiemy jako datę odniesienia dzień 10 grudnia 2002 r., to zaskarżona decyzja — nawet jeśli miała ten skutek, że czteromiesięczny termin zaczął biec od dnia 4 grudnia 2002 r. a nie od dnia 22 października 2002 r. — nie mogła zmienić w istotny sposób sytuacji prawnej Schneider, biorąc pod uwagę terminy, których należy przestrzegać w ramach postępowania.
- 68 Ponadto przebieg wydarzeń, które miały miejsce po stwierdzeniu nieważności decyzji o niezgodności, dowodzi, że zaskarżona decyzja nie mogła wpłynąć w inny sposób na sytuację prawną skarżącej.
- 69 Po ogłoszeniu wyroku w sprawie Schneider II Schneider nie była już bowiem zobowiązana do wykonania decyzji o zbyciu z dnia 30 stycznia 2002 r., której

nieważność została stwierdzona w następstwie stwierdzenia w wyroku w sprawie Schneider I nieważności decyzji o niezgodności operacji i która służyła zastosowaniu tej decyzji o niezgodności.

- 70 Ponadto po ponownym podjęciu przez Komisję postępowania kontrolnego w sprawie operacji Schneider powinna była w oparciu o zarzuty, które zostały wcześniej przedstawione przez Komisję, zaproponować tej instytucji sprzedaż aktywów, tak aby operacja mogła być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, w odniesieniu do krajowych sektorów rynku, a mianowicie francuskich sektorów rynku, w przypadku których analiza ekonomiczna zawarta w decyzji o niezgodności nie została podważona przez Sąd (zob. pkt 19 powyżej).
- 71 Skarżąca — w odpowiedzi na pismo Komisji w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 13 listopada 2002 r. — tak też zresztą postąpiła, przedstawiając w dniu 14 listopada, a następnie w dniach 27 i 29 listopada 2002 r. środki zaradcze mające na celu uniknięcie nakładania się działalności na właściwych rynkach (zob. pkt 22, 23 i 26 powyżej).
- 72 Pismem z dnia 2 grudnia 2002 r. Schneider poinformowała jednak Komisję, iż postanowiła sprzedać Legrand konsorcjum Wendel/KKR, rezygnując tym samym z możliwości skorzystania z klauzuli pozwalającej na wypowiedzenie umowy sprzedaży. Schneider potwierdziła Komisji swoją decyzję faksem z dnia 3 grudnia 2002 r. i podkreśliła przy tej okazji, że przeprowadzenie sprzedaży Legrand konsorcjum Wendel/KKR nie wymagało już żadnej inicjatywy z jej strony.
- 73 Tak więc jeszcze przed wydaniem zaskarżonego aktu Schneider sama postanowiła sprzedać Legrand konsorcjum Wendel/KKR, w związku z czym dalsze postępowanie kontrolne dotyczące operacji stało się bezprzedmiotowe.

- 74 Zatem, ponieważ nawet w świetle wypowiedzi samej skarżącej sprzedaż stała się nieodwołalna jeszcze przed dniem wydania zaskarżonej decyzji, nie mogła ona mieć żadnego wpływu na rezygnację z operacji.
- 75 W ramach niniejszego sporu nie ma żadnego znaczenia okoliczność, iż Schneider była — w jej opinii — zmuszona do sprzedaży Legrand na warunkach narzuconych przez Komisję, ani też okoliczność, że Schneider nie mogła zaproponować — ze względu na brak zgody przewodniczącego rady administracyjnej Legrand — środków zaradczych niezbędnych do uzyskania zgody Komisji na przeprowadzenie operacji.
- 76 Wprawdzie ewentualnie nieprawidłowe zachowanie Komisji w tym względzie może stanowić skuteczny argument pozwalający ustalić, czy Komisja mogła doprowadzić do powstania pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty wobec Schneider, jednak nie wystarcza on, by uznać decyzję o wszczęciu szczegółowego badania za akt niekorzystny.
- 77 Twierdzenie Schneider, że zrezygnowała ona z możliwości skorzystania z zawartej w umowie sprzedaży klauzuli pozwalającej na jej wypowiedzenie wyłącznie dlatego, że wiedziała już, iż Komisja wyda decyzję zakazującą praktycznie operacji, jest również pozbawione znaczenia.
- 78 Wydając zaskarżoną decyzję, Komisja tylko potwierdziła bowiem poważne wątpliwości, które nadal miała, jeśli chodzi o zgodność operacji ze wspólnym rynkiem, i w konsekwencji wszczęła na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia

nr 4064/89 etap szczegółowego badania, który miał jej umożliwić rozstrzygnięcie tej kwestii.

- 79 Oprócz tego można wreszcie zauważyć, że decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wydana w dniu 4 grudnia 2002 r. stanowi zwykły środek przygotowawczy, którego jedynym celem jest wszczęcie dochodzenia zmierzającego do ustalenia okoliczności, które po zakończeniu tego postępowania powinny pozwolić Komisji stwierdzić w formie końcowej decyzji, czy operacja jest zgodna ze wspólnym rynkiem.
- 80 Faktem jest, że sporny akt skutkuje przedłużeniem okresu zawieszenia operacji na podstawie art. 7 i 10 rozporządzenia nr 4064/89, a także spoczywającego na Schneider obowiązku współpracy z Komisją podczas etapu szczegółowego badania.
- 81 Jednakże konsekwencje te, które wynikają bezpośrednio z rozporządzenia nr 4064/89 i są naturalnym następstwem uprzedniej kontroli zgodności operacji wszczętej w wyniku zgłoszenia tej operacji przez zainteresowane przedsiębiorstwa, nie wykraczają poza skutki, które charakteryzują akt o charakterze proceduralnym, i nie mają więc wpływu na sytuację prawną Schneider (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie IBM przeciwko Komisji, pkt 17 i nast.) poza pozycją skarżącą w ramach postępowania wynikającą z przepisów rozporządzenia nr 4064/89.

- 82 Schneider została pozbawiona — jak sama twierdzi — szans na objęcie kontroli nad Legrand w pożądanym terminie i musiała stanąć wobec problemu pozostawienia na czele Legrand dyrekcji generalnej, której interesy były sprzeczne z interesami jej akcjonariuszy. Stało się tak ze względu na skutek w postaci zawieszenia operacji, który przepisy rozporządzenia nr 4064/89 wiążą ze zgłoszeniem, a nie ze względu na wydanie zaskarżonego aktu.
- 83 Schneider nie może więc skutecznie utrzymywać, że wydanie zaskarżonego aktu stało na przeszkodzie milczącej zgodzie na operację, która zgodnie z art. 10 ust. 6 rozporządzenia nr 4064/89 i tak zostałaby uznana za udzieloną po upływie, w dniu 5 grudnia 2002 r., terminu, w którym Komisja mogła wszcząć etap badania szczegółowego.
- 84 Wynika z tego, że akt z dnia 4 grudnia 2002 r. nie może być uznany za akt niekorzystny dla skarżącej.
- 85 Tego wniosku nie podważa argument skarżącej, że zaskarżony akt jest porównywalny z decyzją o wszczęciu postępowania kontrolnego w dziedzinie pomocy państwa na podstawie art. 88 ust. 2 WE.
- 86 Taka decyzja, na mocy której środek państwowy będący w fazie wykonywania został zakwalifikowany — choćby tymczasowo — jako nowa pomoc w sytuacji, gdy zainteresowane państwo członkowskie może się nie zgodzić z taką kwalifikacją,

skutkuje powstaniem po stronie tego państwa członkowskiego zobowiązania do zmiany zachowania poprzez zawieszenie wykonania wspomnianego środka, który nie wynika bezpośrednio z traktatu WE (zob. ww. w pkt 49 wyroki: w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji, pkt 20 i 24, i w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 56–59).

87 Natomiast zaskarżony akt nie wprowadza sam żadnego zobowiązania w odniesieniu do zachowania, który nie wynikałby już z faktu zgłoszenia koncentracji Komisji z inicjatywy zainteresowanych przedsiębiorstw.

88 Zważywszy, że wpływ zaskarżonego aktu na pozycję Schneider w ramach postępowania nie wykracza poza zakres przepisów rozporządzenia nr 4064/89, którego zgodności z prawem Schneider nie kwestionuje, argument Schneider oparty na ewentualnym braku możliwości zaskarżenia tego aktu również nie zasługuje na uznanie.

89 Sąd wskazuje, że gdyby Schneider nie zrezygnowała z operacji w trakcie postępowania kontrolnego, sprzedając Legrand konsorcjum Wendel/KKR, co doprowadziło Komisję do zamknięcia postępowania bez wydania decyzji końcowej w sprawie zgodności operacji ze wspólnym rynkiem, to Schneider mogłaby w każdym razie, po zakończeniu postępowania kontrolnego dotyczącego operacji, wnieść do sądu wspólnotowego skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji końcowej, w przypadku gdyby była ona dla niej niekorzystna.

90 W ten sposób Schneider sama pozbawiła się możliwości zakwestionowania ewentualnej niezgodności z prawem tu zaskarżonego aktu w ramach skargi, którą

mogłaby wnieść przeciwko takiej decyzji końcowej, gdyby nie zrezygnowała z operacji.

- 91 W związku z tym skarga powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest ona wniesiona przeciwko decyzji z dnia 4 grudnia 2002 r. o wszczęciu etapu szczegółowego badania operacji.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim jest ona wniesiona na decyzję z dnia 13 grudnia 2002 r. o zamknięciu postępowania kontrolnego w sprawie operacji

— Argumenty stron

- 92 Zdaniem Komisji Schneider nie wykazała, że decyzja o zamknięciu postępowania kontrolnego w sprawie operacji wydana w dniu 13 grudnia 2002 r. zmieniła w istotny sposób jej sytuację prawną.
- 93 Komisja uważa, że sprzedaż Legrand przez Schneider miała ten skutek, że nie tylko zwolniła Komisję z wydania decyzji w przedmiocie zgodności operacji ze wspólnym rynkiem, ale również uniemożliwiła jej wydanie decyzji, a nawet dalsze prowadzenie dochodzenia, które stało się bezprzedmiotowe. Właściwą decyzją była decyzja Schneider o zaniechaniu operacji poprzez sprzedaż Legrand. Komisja tylko przyjęła ją do wiadomości i poinformowała Schneider o umorzeniu sprawy. Zwykłe pismo informacyjne nie może wywołać skutków prawnych, w związku z czym nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. postanowienie Sądu z dnia 30 września 1999 r. w sprawie T-182/98 UPS Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-2857, pkt 44).

- 94 Schneider nie tylko podkreśla, iż nie wycofała zgłoszenia operacji, ale uważa wprost przeciwnie, że decyzja o zamknięciu może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ Komisja, która jest uprawniona do stwierdzenia naruszenia i jego ukarania, koniecznie wydaje akt wywołujący skutki prawne, gdy kończy dochodzenie, które wszczęła na podstawie skargi złożonej do Komisji. Pisma o umorzeniu sprawy mogą być przedmiotem skargi, ponieważ mają one treść decyzji, a także skutki decyzji, ponieważ kończą wszczęte dochodzenie (postanowienie Sądu z dnia 20 marca 2001 r. w sprawie T-59/00 Compagnia Portuale Pietro Chiesa przeciwko Komisji, Rec. str. II-1019, pkt 42).
- 95 Ponadto Schneider uważa, że zostanie pozbawiona wszelkiej ochrony sądowej, jeśli nie będzie mogła zakwestionować zgodności z prawem decyzji o zamknięciu i podnieść w tym zakresie zarzut niezgodności z prawem decyzji o wszczęciu etapu szczegółowego badania.

— Ocena Sądu

- 96 Jak wskazała Komisja w piśmie z dnia 13 grudnia 2002 r. zamykającym postępowanie, po sprzedaniu Legrand przez Schneider konsorcjum Wendel/KKR zgłoszona operacja mogła być uznana jedynie za zaniechaną, a postępowanie kontrolne w sprawie operacji, które zostało podjęte na nowo przez Komisję w związku z wyrokami stwierdzającymi nieważność z dnia 22 października 2002 r., stało się bezprzedmiotowe.

- 97 W piśmie tym Komisja przyjęła tylko do wiadomości fakt, że jej kontrola stała się bezprzedmiotowa i poinformowała skarżącą o formalnym zamknięciu postępowania.
- 98 Fakt, iż Schneider formalnie nie wycofała wstępnego zgłoszenia operacji, nie ma wpływu na tę analizę, ponieważ rezygnacja przez Schneider z operacji wystarcza, by postępowanie kontrolne stało się bezprzedmiotowe.
- 99 Schneider bezskutecznie powołuje się na ww. postanowienie w sprawie Compagnia Portuale Pietro Chiesa przeciwko Komisji, które zostało wydane w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie skargi złożonej do Komisji wskazującej na naruszenia wspólnotowych reguł konkurencji.
- 100 Zgodnie ze wskazanym postanowieniem oraz orzecznictwem przywołanym w pkt 41 i 42 tego postanowienia umorzenie postępowania w sprawie skargi złożonej do Komisji przez osoby prywatne, zawierającej żądanie stwierdzenia naruszenia reguł konkurencji i jego ukarania, określa definitywnie stanowisko instytucji po zakończeniu postępowania w przedmiocie badania tej skargi. Tymczasem sporna decyzja o zamknięciu postępowania nie określa w ogóle stanowiska Komisji i ogranicza się do wyciągnięcia konsekwencji, które w nieunikniony sposób wynikają z okoliczności faktycznych, które czynią postępowanie kontrolne bezprzedmiotowym.

- 101 Dlatego też decyzja z dnia 13 grudnia 2002 r. zamykająca postępowanie kontrolne nie stanowi aktu niekorzystnego dla skarżącej.
- 102 Wynika z tego, że skarga musi również zostać odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest ona wniesiona przeciwko decyzji z dnia 13 grudnia 2002 r. o zamknięciu postępowania kontrolnego w sprawie operacji.
- 103 W odniesieniu do podnoszonej przez Schneider ochrony sądowej przed naruszeniem prawa, którego zdaniem Schneider Komisja dopuściła się w toku postępowania kontrolnego podjętego ponownie w związku z wyrokami w sprawach Schneider I i Schneider II, można zauważyć tytułem uzupełnienia, że — tak jak wynika z przedstawionych okoliczności powstania sporu — skarżąca wniosła już skargę o naprawienie szkody, którą jej zdaniem poniosła wskutek wspomnianego naruszenia prawa.
- 104 Z powyższych rozważań wynika, że skargę należy odrzucić w całości jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 105 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Skarżąca pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 31 stycznia 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

H. Legal